

fæstede som Gaarde, skjønnes den omspurgte Forpligtelse ei at kunne anses som paahvilende disse Eiendomme." Mindretallet kan ikke finde det rigtig, om Folkethinget vilde vedtage den første Sætning af Beslutningen, hvilket vilde være det Samme som at udtale, at Folkethinget anser Høiesteretsdommen for urigtig.

Med Hensyn til den anden Udtalelse erklærer Mindretallet, at det af Flertallet foreslaaede Endringsforslag fjerner adskillig Misforstaelse, til hvilken den oprindelige Affattelse kunde give Anledning, men Mindretallet kan dog væsentlig, paa Grund af de Betragtninger, som det har stillet i Spidsen, ikke tilraade dens Vedtagelse.

Den tredje Udtalelse gaar ud paa, at ethvert Brugsforhold, der strider imod de to første Udtalelser, skal erklæres for uretlig bestaaende. Hensigten hermed maa formentlig være, at der skal anstilles Undersøgelse med Hensyn til de nu bestaaende Brugsforhold, og naar det derved findes, at en Del af den Jord, der er bleven bortleiet eller bortforpagtet, ifølge den i de to første Beslutninger udtalte Anskuelse burde have været givet i Livsfæste, skal det Offentlige skride ind for at bevirke Brugsforholdet opløst og de Paagjældende satte under Tiltale. Der er ikke sat nogen Tidsgrense, og selv om Jorden i 50 eller 100 Aar stadig har været givet i fri Forpagtning, skulle disse Brugsforhold opløses, og Eiendomme, der mange Gange kunne have været solgte og pantsatte som frie Eiendomme, skulle vende tilbage under Fæstetvungen. For at bevirke disse Brugsforholds Opløsning skulde det være tilstrækkeligt, at en nok saa lille Del af den bortforpagtede Eiendom blev anset for oprindelig fæstetvungen. Hvilken Forvirring dette vilde medføre i bestaaende Kontraktforhold, behøver ikke at paavises. Hertil kommer, at den foreslaaede Udtalelse intet Hensyn tager til, hvorledes Forholdet i det enkelte Tilfælde har udviklet sig. Det synes dog at maatte indrømmes, at, naar Brugsforholdet er indgaaet i god Tro, i Kraft af Indenrigsministeriets Samtykke eller endog kongelig Bevilling, maa det kunne fordres opretholdt som lovlig bestaaende, men den foreslaaede Udtalelse omfatter ogsaa saadanne

Tilfælde. En saadan Regel vilde, saafremt den blev gjort gjældende i det praktiske Liv, efter Mindretallets Opfattelse virke fordervelig, hvortil kommer, at dens Overholdelse vilde være i høj Grad vanskelig og nødvendiggjøre en kostbar Administration. Men det maa derhos efter Mindretallets Mening være afgjørende, at den ommeldte Beslutning — i alt Fald i den Almindelighed, i hvilken den er opstillet — er forkastet ved Høiesteretsdom. Medens den foreslaaede Beslutning gaar ud fra, at Jord, der engang har været fæstetvungen, ikke kan tabe denne Egenkab uden under den særegne Betingelse, at den anvendes til Huslodder, betragter Høiesteretsdommen af 15de Oktober 1852 derimod Fæstetvungen som en Indskrænkning, der alene er paalagt visse Eiendomme, nemlig Bøndergaard, og i Overensstemmelse hermed har en anden Høiesteretsdom af 4de November 1863 antaget, at nogle fra en Bondegaard i Medfør af Bevilling og Udstykningsapprobation udstykkede Parceller, som derefter af Eieren vare blevne forenede med en Kjøbstadeiendom, ikke vare undergivne de for Bondejord gjældende Indskrænkninger.

Mindretallet er med Flertallet enig i at anse det for ønskeligt, at de Tvivl, som i den senere Tid have gjort sig gjældende angaaende den herhenørende Lovgivnings rette Forstaelse, bringes til Afgjørelse ved Domstolene, og kan ligeledes samstemme med Flertallet i at anse det for ønskeligt, at der træffes Foranstaltninger til at forebygge, at Fæstelovgivningen bliver omgaaet. Naar Flertallet imidlertid erklærer det for paatrængende nødvendigt, at en vis Fortolkning tilbagevises af Domstolene, og heri finder en stærk Opfordring for Folkethinget til at udtale, hvilken Fortolkning det anser for den rette, da vilde en saadan Slutning kun være bespøjet, dersom man kunde gaa ud fra, at Domstolene vilde lade Folkethingets Opfattelse faa Indflydelse paa deres Afgjørelse. Men da Domstolene ifølge Grundlovens § 73 ere uberettigede hertil, er Mindretallet ikke i Stand til at indse, hvilken Opfordring Folkethinget skulde have til at udtale sig om Retspørgsmaal, hvis Afgjørelse tilkommer en Statsmyndighed,